

FCHODOVINY
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI PRAHA-CHODOV
L. P. 2025, ROČNÍK 24, CENA VÝTISKU 16 Kč

- 4 Mít vyznání víry ve svém srdci
- 6 Rozhovor s Milošem Palečkem
- 11 Novinky ve farní knihovně
- 13 Tříkrálová sbírka
- 14 ZMT: Jak vést děti k víře?

1

Plánování života víry? (Předsevzetí?)

Na první pohled se to může někomu jevit jako totální nesmysl, ale pozor, to je omyl. Tak jako moudrý člověk zachází s běžnými věcmi života, tak potřebuje zacházet i s věcmi spirituální praxe. Můj kamarád jednou řekl v mé přítomnosti jinému, že denně ráno cvičí, a onen druhý mu odpovídal:

„A to se ti do toho chce?“ Odpověděl velmi moudře: „Jsou věci, nad kterými se nepřemýšlím, jestli se ti momentálně chce, nebo ne. Jednoduše je uděláš, protože jsou správně a už ses jednou rozhodl, tak na co ztrácet energii?“ Co mám na mysli? Čistíme si zuby? Máme denně na to čas? Pak je to něco, o čem již není třeba dělat volbu. Je to součást života. A jak to máme s denní modlitbou, četbou Písma, mší svatou, četbou knih, poslouchání smysluplných podkástů, modlitbou ticha, nedělní návštěvou bohoslužby a případným setkáním s přáteli, s přáteli v životě víry? A já jsem teď neřekl, co je tzv. povinné a co fakultativní. Jde o to, že pokud se jednou pro něco rozhodnu, tak z toho vyplývají nějaké vybrané důsledky a akceptované povinnosti.

Když se budeme bavit o čištění zubů, je asi hlavním argumentem zdraví, a chci-li ušetřit čas a vnitřní energii, dělám to, neboť jsem uznal, že je to pro mě dobré. Dokonce mi možná dojde, že se s čistou pusou a zuby cítím lépe a startuje se mi lépe do dne.

Když se budeme bavit o denní modlitbě, jak to máme? Má v mém životě místo aspoň jako zuby? Pokud ne, tak jsem se pro ni a vztah s Bohem pravděpodobně ještě dost nerozhodl. Možná je to rozhodnutí jen tak na půl: „Když zbude čas... Když se nezamane něco lepšího... Když budu v průšvih... Když...“ Srovnejme to s lidským vztahem. Na rande půjdu s milou / s milým, jen když bude čas, když nebude něco zajímavějšího, když si budu já potřebovat popovídat, když...“ A zkusme si to teď opravdu pravdivě nazvat: Je tohle známka láskyplného vztahu, nebo spíš ne-vztahu?

Na jednu stranu říkáme: „Jsem věřící“, a na druhou stranu se chováme jako ti, kdo se s Bohem snaží být jen v příležitostném vztahu. Když se to hodí. To ale znamená, že s Ním v pravdě zacházíme jako s „prostitutkou“! Zní to příliš drsně? Ale ne, není to drsné, je to jen kruté pravdivé.

Kudy z toho? Pokud chceme být v životě s druhými i v životě s Bohem spokojeni? Jednoduše. Plánujme ne ve smyslu ekonomickém, ale začneme z vlastního rozhodnutí zařazovat věci duchovního života do své každodenní, každoleté, každoměsíční praxe, každotýdenní, každoprázdninové, protože pak už nemusíme přemýšlet, zda chci, anebo nechci, protože se stanu skutečně věřící, a bude to přinášet užitek, když to zůstane živé jako ve chvíli rozhodnutí. Aby to zůstalo živé, potřebujeme jen udržovat plamen „Ducha“, jak nám byl dán. A pokud nám něco vyčpí, tak to jednoduše postavme na původní kořen. Jako např. když nám po letech třeba trochu vyčpí partnerský vztah, vrací se moudrý člověk ke kořenům, ty pročistíš a nabere novou mizu (třeba Manželská setkání, exercicie, návrat k praxi každotýdenního setkání Já a Ty), a nikoliv že vymění partnera či partnerku. Liturgický rok nám de-facto přesně nabízí to, o co jde. Je advent, člověče přemýšlej a zařaď do svého života s Bohem to, co ožíví tajemství Boží blízkosti – vtělení ve tvém životě. Jsou Vánoce? Oslav to tajemství.

Chceme-li být moudrým Božím lidem, tak je zcela „OK“ zařazovat některé skutečnosti do života jako samozřejmost. Pak jen stačí pečovat o jejich živost. Pokud nechci být pokrytec, již to není otázka – Chce se mi, či nechce? – ale otázka životní volby, které chci být věrný. Jsou samozřejmě věci, které se v průběhu let mění, ale jsou i ty, které zůstávají stejné celý život. Jsou to zpravidla ty, které udržují zdravé vztahy se společenstvím, a odpovědnost každého z nás za společenství církve.

Tak hurá ke koření. Máme nový rok. Přeji stačné plánování.

P. Michael

Vstoupili jsme do Jubilejního svatého roku 2025

Milí čtenáři Fchodovin,

je před námi nový rok 2025 – Svatým otcem vyhlášený jako svatý – jubilejní. Byl zahájen o vigílii Narození Páně

otevřením Svaté brány vatikánské baziliky sv. Petra. (V našich diecézích pak o svátku Svaté rodiny.)

Společně jsme vstoupili do Milostivého léta, v němž církev jako tajemné tělo Kristovo bude zvlášť hojně čerpat z pokladnice Božího milosrdenství.

Na takový postoj jsme se již připravovali během loňského roku. Častějším přistupováním ke svátosti smíření, pokusy změnit své smýšlení tam, kde není postaveno na Kristu. Svatý otec nás volal k intenzivnější modlitbě, která nás spojuje s Pánem, uvádí nás do osobního vztahu s Kristem a probouzí v nás vědomí, že bez Boha nic nezmůžeme, že **On je naší jedinou nadějí**, vedoucí od smrti k životu.

To a další nás mělo více disponovat ke zvlášť hojnějšímu čerpání z pokladnice Božího milosr-

denství, **abychom se nebáli** při této příležitosti **otevřít svá srdce a čerpat u Boha vše, co potřebujeme**, především odpuštění a duchovní uzdravení.

Svatý otec nás nazývá poutníky naděje. Neboť: **„Nikdo a nic nás nemůže odloučit od Boží lásky.“** (Ř 8:38–39)

Snažme se tedy hned na začátku tohoto roku přehodnotit svůj život, zkoumat, zda **je vzkříšený Kristus jediným smyslem a cílem našeho života**, a využít této příležitosti k novému začátku, zastavit se v běhu všedních dní a smířit se s Bohem.

Nebojme se vše, co nás potká, prožívat s Kristem, žít v Jeho milující přítomnosti, nechat se nést Jeho láskou. **„Vždyť nás má ve své moci láska Kristova.“** (2 Kor 5:14)

Požehnaný a milostiplný rok 2025 za celou redakci přeje

Katka

(čerpáno z Pastýřského listu ke svatému roku 2025)

↓ ↑ Adventní koncerty

↓ Adventní jarmark ↑ Dobroden

MÍT VYZNÁNÍ VÍRY VE SVÉM SRDCI

Jistě všichni víme, že každý začátek je náročný. Ať se učíme nějaký cizí jazyk, nebo hrát na hudební nástroj, dobře řídit automobil, v zaměstnání, ve škole. Tak se nám může zdát, jak bude asi náročný tento rok, který je před námi? Jsou před námi různé otazníky. Svěřme Bohu své starosti, své obavy. On je naše naděje. Co Bůh tvoří, je dobré, k našemu prospěchu. Samozřejmě je, že pozemský život je často dost složitý. Život je také často nesmírné dobrodružství. Nebojme se pochybností. Pochybnosti patří k životu, hledejme odpověď – u Ježíše Krista, v evangeliích, u Ducha svatého, který nás určitě nenechá v nejistotě, v úzkosti, ve strachu. Ježíš i nás upozorňuje: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14,6). „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15,5).

Řeka oddělená od pramene může ještě nějakou dobu proudit. Nakonec ale vyschne. Stejný osud čeká strom odřatý od kořenů. Podobně je to s člověkem, který ztrácí víru, napojení na kořen, na kmen, na Ježíše Krista, na Boha. Takový člověk je zahlcen pýchou, pocitem, že on o všem rozhoduje sám. Víme, že váza potřebuje hrnčíře, chléb pekaře, dům zedníka. Dítě potřebuje rodiče. A člověk potřebuje Boha. Člověk bez Boha nemá cíl, který dává jistotu, že jeho život má

smysl a logiku. Jde o to, žít podle evangelia. Ne o něm jen uvažovat, ale konkrétně podle něho žít. Víra je jako oheň. Chce-li víru člověk předávat, musí sám hořet. Opatrujme tento posvátný oheň, oheň víry, aby nás tento oheň zahříval uprostřed chladu a zimy společnosti, která odmítá víru v Ježíše Krista.

Technický pokrok se snaží člověka ukolébat do stále hlubšího spánku. Egyptská i římská civilizace zanikly, třebaže podaly pozoruhodné výkony. Někteří lidé se domnívají, že Boha nepotřebují, že mohou vzít svůj osud do vlastních rukou, že se mohou realizovat podle svých představ a vybudovat si svět dneška a zítřka jen a jen podle sebe. Takový člověk je spokojen s tím, čeho dosáhne bez Boha. Brzy bude spokojen s tím, že ho nahradí robot.

Moderní člověk už svého Stvořitele nechce. Poslapává postupně mravní pravidla a nahrazuje je tzv. demokratickými právními předpisy. Nejprimitivnější touhy se stávají mírou všeho. Každý si může dělat, co chce. Chce-li člověk skoncovat se životem, může. Chce-li se muž stát ženou, může. Chce-li se dívka prodávat na internetu, může. Chce-li si dospívající prohlížet internetovou pornografii, může. Chce-li žena na potrat, může. Je to její právo. Možné je všechno. A když se tyto primitivní rozkoše vyčerpají, co dál? Potom se takový člověk většinou dostává do rukou psychiatrů či psychologů.

Přes to všechno, co se děje, nesmíme jako křesťané složit ruce do klína. Nemůžeme změnit svět, ale můžeme změnit sami sebe, život ve vlastní rodině. Každý musíme začít u sebe, u svého stylu života, u svých názorů, svého jednání. Musíme mluvit o Bohu, o Desateru, o dobru a lásce; ne proto, abychom Boha vnucovali, ale nabízeli. Musíme se znovu naučit znát Ježíše Krista, věřit, že nás miluje a že zemřel z lásky k nám. Vyznání víry nejen umět odříkat, ale mít ve svém srdci, ve svém nitru, v každé situaci našeho života.

Před nedávnem jsem četl poutavý příběh o 15letém Tuaregoví, který se chystal zabít mladého malijského křesťana, svého vrstevníka. Vzal zbraň, a když se přiblížil k oběti, kterou si vybral, mladý Malijec se na něj usmál a řekl mu: „Než mě zabiješ, chci ti jen říct, že pro tebe mám vzkaz: Ježíš tě miluje.“ Tuareg utekl, přemožen statečností a pravdou. Obrátil se. Ztloukli ho a mučili. Musel uprchnout z vlasti i od rodiny. Násilník se stal z Kristovy síly statečným člověkem. Platí zásada: Dívejme se na Krista! On nám říká: „Nebojte se! Jsem s vámi. Mějte odvahu a statečnost, když budete stát na mé straně, když budete kolem sebe rozdávat dobro a lásku. Zvláště vy rodiče, neboť být dnes otcem nebo matkou rodiny vyžaduje velkou statečnost, odvahu a vytrvalost. Vaše svědectví je občas

mučednictvím všedního dne. Úsměvy a radost vašich dětí jsou vaší nejkrásnější odměnou.

Dejte volnost novému životu! Zdrojem naděje věřícího člověka je Bůh. Důvěřujme Ježíši Kristu, nespolehejme jen na své síly, ale na pomoc Ducha svatého. Ježíš nám lidem dnešní doby řekl: „Já jsem přemohl svět.“ On je vítěz. Naše naděje je založena na nekonečné dobrotě Boží. Bůh nám podává ruku. Držme se Jeho ruky! Apoštol Pavel konstatuje: „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2 Tim 1,12) A žalm 27,1 – „Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach?“

Náš život by měl směřovat do Božího království. Ježíš vždy připomínal lidem, kteří hledali Boží království, že už je v jejich srdci. A základními praktikami, jak neutonout v dusivém materialismu, jsou život z víry, vytrvalost v modlitbě, obrácení duše k Bohu a láska k bližnímu. Láska k bližnímu neznamená jen nějakou charitu, jen nějaké materiální potřeby, ale také nabídku víry v Ježíše Krista, nabídku Božího slova lidem kolem nás, lidem, kteří neznají Boha.

Prosme Pána, aby nám dal odvahu, statečnost, sílu, abychom po celý rok, po celý život vydávali svědectví, že patříme k Jeho učedníkům, k těm, kteří věří, k těm, kteří milují v každé situaci svého života.

Váš jáhen **Pavel Urban**

Sváteční krátké počtení: **Spravedlnost před Bohem**

Bůh není sběratel odpadků. On si vybírá své věrné, kteří prošli ohněm zkoušek a tělesných bolestí. Takovými byli Zachariáš a Alžběta. Byli spravedliví.

Ve světě je mnoho shonu po titulech, ozdobných šerpách a řádech. Pro křesťana je nejvyšším titulem a poctou snažit se být spravedlivým před Bohem. Kdo toto uznává za pravou hodnotu, považuje všechny pozemské tituly, řády a chvály za pouhé smetí. Kdysi dávno, ještě v mladých letech, se Zachariáš modlil, aby dostal potomstvo.

Možná, že se modlil léta a upřímně. Ale teprve na sklonku života mu Pán vyhověl: „Tvá modlitba byla vyslyšena.“

Ano, Bůh vždy slyší spravedlivého. Způsob i čas vyslyšení si však určuje sám podle své moudrosti. Když něco potřebujeme, prosme svou modlitbou, ale ponechme Pánovi: kdy, kde a jak nás chce vyslyšet.

Autor: **Ludvík Černoch**,
vybral **Ch. Tvrzník**

Rozhovor s Milošem Palečkem: Hospodinu svěř svůj osud, v Něho důvěřuj, On sám bude jednat

Každému z nás život přinese vedle radostí také starosti. Na nás pak je, jak se k nim postavíme. Můžeme upadnout do režimu sebelítosti, ukřivďenosti nebo výčitek vůči Pánu Bohu. Nebo se můžeme vydat cestou důvěry v Boží prozřetelnost a Jeho určitý záměr. Když to vezmeme za správný konec – třeba i po nějaké době, staneme se pak pro druhé povzbuzením a příkladem. Jedním takovým příkladem je Miloš Paleček.

Kdy a kde ses, Miloši, narodil?

Narodil jsem se v roce 1965 v Praze, tatínek učil na Přírodovědecké fakultě UK a maminka pracovala jako projektantka. Sourozence nemám.

Kde jsi vyrůstal?

Na Petřínách, tam jsem chodil na základní školu a s rodiči bydlel až do svatby. Krásné vzpomínky mám na prázdniny. Každé léto jsem trávil s rodiči u Máchova jezera ve Starých Splavech. Tam jsem prožil své první lásky, jezdil na windsurfingu a měl spoustu kamarádů.

Kam jsi nastoupil po základní škole?

Někdy kolem čtvrté třídy jsem se začal zajímat o elektroniku, a tak měli rodiče snadné rozhodování

s volbou dalšího studia. Nastoupil jsem na Střední školu sdělovací techniky v Panské ulici v Praze. Někdy ve druháku jsem začal hrát na kytaru. Možná se projevil gen po mém dědečkovi, který uměl hrát snad na všechny nástroje, které vzal do ruky (klavír, housle, akordeon, kytara...) a měl absolutní sluch. Pracoval jako letecký mechanik na letišti ve Kbělich a později jako garážmistr a řidič ve státních službách. Bohužel zemřel dva roky před mým narozením.

Ve třetáku jsme se spolužáky založili kapelu. Zkušebnu jsme měli v Radotíně na chalupě u spolužáka Vítka. Tam se pravidelně scházeli i kamarádi jeho staršího bratra Martina. Jednalo se většinou o lidi z disentu, jako byli Saša Vondra, Jáchym Topol a další. Vedly se tam různé zajímavé debaty, my jsme tomu všemu se zájmem naslouchali a otevíraly se nám nové obzory. To vše zásadním způsobem ovlivnilo můj pohled na svět, na komunistický režim a vlastně jsem se tam setkal i s prakticky žitou vírou. Na zahradě se v létě konaly nelegální minifestivaly, na kterých naše kapela také vystupovala.

Na této chalupě jsem později konvertoval. Tehdy s námi začal hrát další spolužák ze střední školy, který byl čerstvě pokřtěný a jeho kamarád se

hlásil do semináře. Spolu jsme často vedli různé debaty o víře. Při jedné takové debatě jsem zažil asi něco jako Boží dotyk, to zásadním způsobem změnilo můj další život. Byl to velmi silný zážitek. Do té doby jsem křesťanství vnímal jen jako dobrou životní filozofii, ale tehdy jsem zažil dotek něčeho, co přesahuje tento svět, takový záblesk, ve kterém jsem na okamžik všechno zahlédl z jiné perspektivy. Ještě během čtvrtáku jsem se začal připravovat na křest a asi za rok jsem byl pokřtěn. Za kmotra mi šel právě spolužák a spoluhráč Martin. Společně se mnou konvertoval i Vítek.

Dětství – na koupališti

Jak se tvá víra dál vyvíjela?

Vítkův kamarád Honza, který byl salesiánský spolupracovník, zrovna zakládal nové společenství, ke kterému nás přizval. Scházeli jsme se každý týden, společně četli Písmo, modlili se, debatovali, pořádali výlety a prázdninová putování, slavili mše svaté v přírodě. To mi pomáhalo překonávat různé krize a otázky, které jsem řešil.

Po nějaké době jsme se s Vítkem nechali biřmovat. Tehdy ještě Františkem kardinálem Tomáškem v katedrále na Hradčanech. Biřmovacím kmotrem mi byl právě Honza, který mi byl později i svědkem na svatbě.

V té době jsme se Vítek a já setkali s komunitou františkánů z Roztok u Prahy, kam jsme pak jezdili na víkendy. Bratři se tam společně starali o kostel a faru a bydleli v rodinném domku v obci.

Když potřeboval některý ze sousedů pomoc např. s opravou fasády, bratři pomohli, a naopak, když bratři opravovali střechu, pomohli zase oni jim. Bohužel toto ideální soužití po revoluci vzalo za své. Bratři byli přesunuti rozhodnutím shora do kláštera a soužití s místními obyvateli, které přinášelo mnoho dobrého, tak skončilo.

Ježdili jsme také na faru do Sobotky, kde byl v té době knězem salesián Petr Němec. O víkendech se tam sjížděla spousta lidí. Při jednom společném slavení Silvestra jsem se tam seznámil se svou ženou Bárrou. Za necelé dva roky jsme se vzali a přestěhovali do bytu na Roztyly, kde stále bydlíme a kde se nám narodily tři děti.

Před svatbou jsme s dalšími páry absolvovali přípravu na manželství, kterou vedli Stáňa a Zdeněk Fuchsovi. Po skončení jsme si s několika dalšími přáteli, se kterými jsme se u Stáni a Zdeňka setkávali, řekli, že by bylo fajn v setkáních pokračovat. Postupně se k nám přidalo několik dalších manželů z farnosti, a tak vzniklo společenství, které funguje už 36 let.

Střední škola

Kde jsi pracoval?

Po maturitě v roce 1984 jsem pracoval tři roky v Československé televizi jako asistent zvuku a potom až do roku 1993 ve Videocentru na FTVS UK, kde jsem se podílel na pořadech se sportovní tematikou. Pracoval jsem tam jako zvukař, střihač a začal jsem se zajímat o počítačovou

animaci a grafiku. Později jsem se jí začal věnovat profesionálně. Na fakultě mě zastihla revoluce. Natáčeli jsme demonstrace na Václaváku, rozhovory s různými lidmi a spolu se studenty jsme pomáhali na videokazetách šířit informace z Prahy do ostatních částí republiky.

Díky práci s videem a více jsem se koncem osmdesátých let seznámil s Vaškem Mariskem, se kterým jsem občas spolupracoval na nelegálním šíření církevních materiálů (kopírování kazet, natáčení videí...). Po revoluci založil Vašek televizní ADV STUDIO a naše spolupráce pokračovala. Práce bylo čím dál více, takže jsem se po čase stal OSVČ na plný úvazek. Ve studiu se vyráběly komerční zakázky (za zmínku stojí například spolupráce s Jiřím Suchým, Pavlem Kouteckým nebo Tomášem Jančaříkem), ale také pořady s křesťanskou tematikou (pro ČT, TV Noe, Paulinky, Sekci pro mládež a další). V roce 2017 přišel v mém životě zlom.

Střední škola

Co se stalo?

Bylo mi diagnostikováno onkologické onemocnění. Vše se seběhlo rychle. Za týden následovala náročná operace a následně roční chemoterapie a po ní další rok rekonvalescence.

Jak jsi tuto diagnózu přijal?

Podívám-li se zpět, musím přiznat, že tomu předcházelo jisté varování už v roce 2008. Bylo

to před koncem roku, všichni chtěli všechno hned, práce nebrala konce. Tělo řeklo dost. Diagnóza přepracování a následně měsíc v pracovní neschopnosti.

V práci, ADV studio

Když jsem tou dobou ležel doma v posteli a bral prášky na uklidnění, zavolal mi můj spolužák Robert, se kterým jsme hráli v kapele na střední škole, a zeptal se mě, co zrovna dělám. Popsal jsem mu situaci a on řekl, že je na tom podobně a jestli si nechci někdy zase zahrát. To byl výborný nápad. Tak vznikla kapela After 40, jejíž název přesně vystihoval naši životní situaci, krizi středního věku. Konečně se mi podařilo se trochu z toho pracovního koloběhu vymanit, a to jednak díky kapele a také tomu, že jsem se naučil lépe si organizovat svůj čas. Mým problémem bylo a je to problémem i mnoha jiných lidí, že neumíme říct někomu ne, aniž bychom pak neměli špatný pocit z toho, že jsme nepomohli.

Stále jsem ale pociťoval potřebu se zastavit a udělat nějakou změnu. Pán Bůh ji za mě udělal v roce 2017. Teď se dostávám k tomu, jak jsem to přijal. Diagnózu jsem kupodivu přijal klidně. Nevím, jestli je to nějaký obranný mechanismus lidské psychiky, ale všechny věci kolem svého zdraví, výsledky vyšetření, vyjádření lékařů, jsem začal vnímat jako nezúčastněný pozorovatel, jako když se mě to netýká, jako když sleduji špatný film. Sám jsem se divil, že na mě nepadla žádná deprese. Spíš jsem to začal brát jako výzvu.

Myslím, že daleko těžší to bylo pro mou rodinu, za jejíž podporu děkuji. Velkou oporou se mi stali kamarádi z kapely, kteří se mnou udržovali stálý kontakt. Pokud to bylo jen trochu možné, jezdil jsem během léčby i hrát a koncertovat.

Spoluhráče Vaška to inspirovalo k napsání písně „Příteli“, která je na našem třetím CD.

Při otevření Pisma na mě často vyskakovaly verše typu, že koho Bůh miluje, toho přísně vychovává. Situaci jsem se snažil přijmout jako zkoušku, kterou mám projít a která mi může pomoci. Dělo se to tak nějak přirozeně a samovolně. Vlastně jsem cítil určité osvobození od svého minulého pracovního života a zároveň mi pomohlo, že jsem měl jako OSVČ dobře sjednané pojištění pro případ nemoci a nemusel si dělat starosti o uživení rodiny.

Kapela, ve studiu, 2014

K té pojistce se váže krásné svědectví...

Ano. Někdy koncem května 2017 mě jako každoročně navštívil můj pojišťovák a nabídl mi jejich nový produkt „Přípojištění pro závažné choroby“. Pojištění pro pracovní neschopnost jsem už měl a první, co mě napadlo, bylo, že ze mě chce vytáhnout zase další peníze. Nešlo o žádnou závažnou částku a mně najednou hlavou proběhlo, že oba moji rodiče, děda i jeho bratr zemřeli kolem šedesátky na rakovinu, a tak jsem nakonec na to kývnul. V pojistné smlouvě byla uvedena šestiměsíční ochranná lhůta, po jejímž uplynutí začíná přípojištění fungovat. Tomu jsem ale nevěnoval

pozornost, smlouvu založil do šuplíku a vše pustil z hlavy. Čas plynul a v prosinci téhož roku mně bylo diagnostikováno závažné onemocnění. Od podpisu smlouvy uplynulo šest měsíců a nějaký týden. To je přesně jeden z těch okamžiků v životě, kdy člověk za těmi takzvanými „náhodami“ zahlédne něco víc a cítí, že Bůh o něm ví a má věci v rukách.

Kapela, 2024

Během tvé léčby ale přišel krizový bod...

Po půl roce léčby, kdy vše vypadalo pozitivně a nadějně, přišly výsledky vyšetření, které ukázaly tvrdou realitu. Léčba nebyla plně úspěšná, budu muset podstoupit další půlroční chemoterapii a následně transplantaci kmenových buněk. V této chvíli jsem si sáhl na dno. Začal jsem si říkat, kolik mám tedy ještě času... Všichni víme, že jednou musíme tento svět opustit, ale tady to najednou nabylo příliš konkrétního obrazu. Deprese se dostavila. V této fázi mi hodně pomohl P. Michael, kterému moc děkuji. Léčba byla náročná, ale úspěšná.

Co sis z toho odnesl?

Můj vztah k Bohu, ke světu i druhým lidem se hodně změnil. Všechny ty události mě někam posunuly. Prohloubilo to můj duchovní život, začal jsem se intenzivně modlit. Boha jsem začal vnímat daleko důvěrněji. Mnoho věcí, které jsem dříve považoval za důležité, se stalo naprosto ma-

lichernými. Jedna ze zkušeností, kterou jsem si odnesl, je, že když je člověk v takové situaci, je i sebemenší podpora od přátel velmi důležitá. Spousta lidí neví, jak se zachovat v situaci, když jejich blízký nebo známý onemocní vážnou nemocí. Protože nevědí, co říct, tak radši nedělají nic. Ze své zkušenosti vím, že stačí jedna SMS: Jak se máš? Jak se ti daří? A i toto málo je velmi důležité!

Celkově moje léčba i s rekonvalescencí trvaly dva roky, potom přišel COVID, všechno se zavřelo a práce skoro nebyla, takže jsem začal přemýšlet, co dál.

Pán Bůh se ale stará. V polovině roku 2021 se mi ozvala bývalá kolegyně, kterou jsem dlouho neviděl, a nabídla mi práci, která se opravdu nedala odmítnout. Začátkem roku 2022 jsem nastoupil na FSV UK do televizního studia katedry žurnalistiky. Je tady bezvadný kolektiv, fajn práce a konečně žádný stres.

50. narozeniny

Jaké máš koníčky?

Je to samozřejmě kapela After 40, která úspěšně funguje už 16 let. Hrajeme muziku, jejímž základem je blues, vlastní skladby s texty ze života. Už dávno nejsme „after 40“, natočili jsme už tři CD, pravidelně koncertujeme a nabíjí to nás i naše posluchače energií. A tady je odkaz na naše webové stránky <https://www.after40.cz>. Rádí vás na našich koncertech uvidíme.

Dalším koníčkem se mi stalo železniční modelářství. V roce 2000 naše děti při jedné z návštěv u babičky objevily krabice s modely vláček z mých klukovských let. Dožadovaly se jejich transportu do našeho panelákového bytu. Dohodli jsme se, že pro vláčky postavíme malé kolejiště.

Postupem času se děti začaly zajímat o jiné věci a já jsem naplno propadl svému hobby z mládí. Kolejiště se postupně rozšiřovalo a zdokonalovalo.

Zjistil jsem, že na internetu existuje komunita stejně „postižených“ otců, se kterými je možné sdílet svoje modelářské zkušenosti a radosti. Moji domácí železnici si můžete prohlédnout na webových stránkách masinky2003.wz.cz.

Jaké knížky a filmy máš rád?

V době po své konverzi mě hodně oslovila kniha Hora sedmi stupňů od Thomase Mertona. Mám rád knihy Tomáše Halíka, Marka Orko Váchy. Mám rád i jiný žánr. Například sci-fi A. C. Clarka, literaturu faktu nebo i akční romány např. Toma Clancyho. V poslední době mě zaujala kniha Sedm zákonů civilizace od egyptologa Miroslava Bárty.

Z filmů se mi líbí např. Nedotknutelní, Teorie všeho (životopisný film Steve Hawkinga), Forest Gump, Misie, Tenkrát na Západě, sci-fi Pasažéři, Star Trek a další.

Jaké máš oblíbené verše z Bible?

Hospodinu svěř svůj osud, v něho důvěřuj, on sám bude jednat (Žalm 37,5).

Miloši, moc děkuji za tvá krásná svědectví o Božím působení. Tak často zapomínáme, že když Pánu svěříme svůj život, že je to to nejlepší, co můžeme udělat. Jak často se zabýváme zbytečnými věcmi a starostmi. Díky tvému životnímu příběhu se můžeme i my posunout dále. Přejeme ti, ať jde vše ve tvém životě stále podle Božího plánu.

Za rozhovor děkuje
Katka.

NOVINKY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Ve farní knihovně stále rozšiřujeme knižní fond. Půjčit si tak můžete nejen knihy staršího data vydání, ale i zajímavé knižní novinky. V oddělení pro mládež nově přibýly knihy Mike a Lili, Odvážné srdce a Max – vyprojektovaný kluk z předměstí, které stojí za přečtení a určitě zaujmou i dospělé čtenáře. Aspoň tedy mně se líbily a mohu doporučit k přečtení.

Kniha Mike a Lili s podtitulem „Když dva jsou náhle tři“. Mike a Lili jsou katolíci, vysokoškoláci a – zamilovaní. Čtivý příběh pro starší mládež vypráví o lásce Mike a Lili, kteří prožívají svou pohádku, ale také o Monice a o jedné noci, jež má své následky. Jak to všechno dopadne? Budou Mike a Lili spolu?

Milovníci fantasy si přijdou na své v knize Odvážné srdce od slovenského autora Juraja Vojtáše. Příběh Willa, který se vydá zachránit svou dívku ze spárů draka. Jaké tajemství skrývá jeho otec, který se jediný může postavit všem nestvůrám? Podaří se otci najít cestu ke svému synovi a obnovit jejich vztah? Zvítězí Will nad drakem i nad sebou samým?

Max – vyprojektovaný kluk z předměstí. Max je šestnáctiletý kluk, na kterého jeho mamka nemá čas, protože buduje kariéru. Max před partou násilníků zachrání Tea, chlapce s Downovým syndromem. Prostřednictvím Tea a jeho rodiny objevuje úplně jiný svět, než znal dosud. Svět, kde je důležité vzájemné porozumění a respekt, obyčejné teplo domova a láska. Max začne pátrat po svém otci, a to, co zjistí, mu obrátí život vzhůru nohama.

Vaše knihovnice

FARNÍ KNIHOVNA

- Suterén KCMT – vchod C (vpravo od věže) – zvonek knihovna
- Otevřeno:
Středa 16.45–17.45 a 18.45–20.00
Pátek 10.00–12.00
- V lednu bude otevřeno od 8. 1. 2025.
- Online katalog na kcmt.cz/farni-knihovna

CHYBĚJÍCÍCH SEDM

Chladné říjnové ráno, čtvrtek. Nejadrenalinovější týden tohoto podzimu se přehoupł do své druhé poloviny. Dnes nás čekají poslední dvě prožití zcela nového programu pro školy na téma Dušičky. Ta předcházející proběhla dobře, ale jeden (v našem případě dvě) nikdy neví (nevědí), co ho (je) čeká. Každá třída je tak jiná! Kolikrát mě už napadlo, jestli existuje něco jako DNA třídy jako celku. Jak do sebe zapadnou různé povahy dětí a osobnost pedagoga. Vždycky je to něco nového, živého. Stokrát prožitý scénář třeba vánočního příběhu se může během minuty změnit v naprostou premiéru tématu, které dětmi právě rezonuje. Program k Dušičkám však v sobě skrývá ještě jedno úskalí, a to obavu, abychom se příliš nedotkli citlivých míst křehkých dětských duší.

Tak se prodírám davem spěchajících ospalců u metra a v duchu si připomínám, že musíme s Lýdií zkontrolovat množství dárečků, včera se mi zdálo, že je podezřele malé. To by byla katastrofa, kdyby na někoho nevyšel. Dárečky tentokrát hrají důležitou úlohu.

Nu, spočítané jsou rychle. Na poslední třídu jich vychází 23. Úúú, to není moc. Utíkám k mobilu a třesoucí se rukou hledám tabulku s počty dětí. Třeba... jich je ve třídě málo... „Jak by mohlo!“, křičí na mě celá krásně kulatá třicítka. Tahle matematika je neúprosná. Děti by muselo chybět sedm. Podzimní choroby ještě neudeřily, třídy chodily víceméně celé. Co teď? Špatně jsme počítaly? Byly jsme příliš štědré? Luxus otázek typu „Kde udělali soudruzi z NDR chybu“, aneb pro neznalé Pelíšků „Kdo za to může?“ si nyní rozhodně nemůžeme dovolit. Zmocňuje se mě neklid, jen pohled na Lýdií plnou pokoje mi nedovoluje propadnout panice. „Máme ještě nějakou zálohu?“, vysílám SOS. Vrtí hlavou, objevujeme jen náhradní pytlíčky a tištěné popisky. Zatímco se zuřivě snažím vymyslet, jak se obejít bez dárečku,

ani si nevšímnu, že nás jde pozdravit P. Michael. Z dálky jiného vesmíru slyším jeho pozdrav a otázku, jestli něco nepotřebujeme. Pohotová Lýdia zmíní svíčky, které jsou v dárečku klíčové. Za pár minut leží čajové svíčky před námi (vidá, co se všechno najde ve farní kanceláři!). Pouštíme se do titěrné práce (Proč je ten celofán právě teď k sobě přilepený? A proč mi drobné cedulky stále někam běhají, jako by jim narostly nožičky?) s jedním okem na ciferníku hodinek. Stihneme? V hlavě mi duní jen slovo Sedm, sedm, sedm!

S protnutím pomyslné cílové pásky přichází ranní třída. Nu, tak... odhodit veškerou zátěž a skočit do propasti neznáma s tušeným padákem Boží pomoci na zádech...

Před polednem dozívají kroky poslední třídy a my uklízíme. Děti reagovaly moc hezky, některé z nich si i pamatují z minulých návštěv, jéje, ty ale vyrostly! Dojmy vyprchávají jen pomalu, aby přenechaly prostor dalším úkolům dnešního dne. Do tichého šustění úklidu se zlehka ozve Lýdiin hlas. „A, Blanka, vieš, koľko tých darčiekov nakoniec zostalo?“ „Netuším,“ rozhodím rukama. „Sedem.“ Jediné slovo zašeptané měkkým hlasem rozetne prostor jako blesk. „Cože?“ Tomu se snad ani nedá věřit! Ale její oči hovoří výmluvně. Sedm! Opravdu sedm! Právě sedm! Nohy mi zvlácněly, jen nevím, jestli chci sedět, nebo se vznášet. Tak stojím, opřená o pódium, a po kouskách nechávám tohle wow přijmout celou bytostí. I rozumem. Ještě než rozmotám klubko, které ve mně teď tančí nadupaný rokenrol, objeví se záblesk porozumění sv. Petrovi. „Pane, odejdi ode mě, neboť jsem člověk hříšný...“ Jediný pohled na Lýdií a vím, že tohle poselství chápeme stejně. „Pane, nezasloužím si to, ale děkujúú!“

Děkujeme i vám všem za modlitebni, tvůrčí i rukodělnou podporu! S úctou k celému týmu

Blanka

Z farní charity: Tříkrálová sbírka 2025

Farní charita Praha 4 – Chodov

Na začátku roku proběhne v celé republice 25. ročník Tříkrálové sbírky, kterou organizuje Charita k podpoře svých lokálních, celostátních i zahraničních aktivit.

Výtěžek Tříkrálové sbírky je rozdělován dle následujícího klíče: Arcidiecézní charita Praha využije 15 % získaných finančních prostředků k rekonstrukci a opravám Domova pro seniory Kardinála Berana ve Staré Boleslavi a pomoci rodinám, mládeži a dětem v krizi, dále na zahraniční projekty Arcidiecézní charity Praha, konkrétně na pomoc chudým rodinám a dětem v Taškentu (Uzbekistán) a pomoc chudým rodinám a obětem domácího násilí a chudým rodinám s dětmi v Biškeku (Kyrgyzstán). 5 % z vybrané částky bude použito k podpoře celostátních charitativních projektů. 5 % jde na režijní náklady sbírky, tedy ve prospěch Charity ČR.

65 % z vybrané částky se vrací zpět k subjektu, který sbírku organizuje v dané lokalitě. V letošním roce tedy k nám na Charitu Praha – Chodov. Naše Charita vybrané finanční prostředky využije k podpoře svých sociálních projektů.

Předpokládáme, že příspěvek do sbírky bude možné třemi způsoby. Od 1. do 14. ledna 2025 bude možné přispět koledníkům do zapečetěných kasiček. Koledníci Charity Praha – Chodov budou mít ke kasičkám připevněnou také kartičku s QR kódem, platba pomocí bankovní aplikace v mobilním telefonu tak bude realizovatelná kdekoliv. K dispozici bude i mobilní platební terminál, přispět do sbírky půjde i pomocí platební karty.

Po Praze by také měly být rozmístěny stacionární kasičky. Seznam míst, kde budou tyto kasičky umístěny, najdete na webových stránkách a face-

booku jednotlivých Charit a Tříkrálové sbírky.

Dále můžete finanční prostředky poslat pomocí online koledy. Ta bude probíhat od 1. do 31. ledna 2025. Finanční prostředky je možné posílat na číslo účtu 66008822/0800, pokud chcete podpořit přímo Charitu Praha – Chodov, napište variabilní symbol 777910016. Platbu můžete poslat i přes webový formulář a z nabídky si vybrat Charitu, kterou chcete podpořit. Poslední možností je načíst QR kód, který najdete přímo vedle tohoto článku, na našich webových stránkách, na našem facebooku nebo na plakátech, které jsou k dispozici v kostele.

Budeme vám velmi vděční, pokud připravené plakáty roznesete po domech v okolí vašeho bydliště. Za veškerou pomoc, podporu a dary vám velice děkujeme.

Srdečně zveme všechny koordinátory a koledníky na požehnání s bohoslužbou slova s pražským arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, které se koná v kostele sv. Tomáše, Josefská 28, Praha 1, dne 3. 1. 2025 od 15:00, a na následný Tříkrálový průvod. Průvod začne na Malostranském náměstí cca v 15:30 a přes Karlův most a Mariánské náměstí půjde na Staroměstské náměstí.

Máme pro vás ještě pozvání na Tříkrálový koncert v Komunitním centru Matky Terezy, 5. 1. 2025 od 18:00 hodin. Můžete se těšit na Českou vánoční mši Jakuba Jana Ryby v podání Pražského smíšeného sboru. Vstupné dobrovolné, výtěžek z koncertu bude věnován na podporu Tříkrálové sbírky. Přeji vám požehnaný rok 2025,

Eva Černá

Tříkrálová sbírka:

JAK VÉST DĚTI K VÍŘE? ZMT 9. 1. v 19 h

Pozvání do prvního Zastavení u Matky Terezy v roce 2025, které se koná 9. ledna v 19 hodin v KCMT, přijala Ivana Bernardová, odborná pracovníce Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny Arcibiskupství pražského. Ve své přednášce se podělí o znalosti a zkušenosti, jak vést děti k víře, a to z hlediska vývojové psychologie. Během přednášky i po ní bude prostor pro dotazy a debatu. „Moc se těším na zvědavé rodiče i prarodiče!“ vzkazuje Bernardová.

Na jaké etapy se zrání osobnosti dítěte zpravidla dělí?

Podle vývojové psychologie dr. Erika Homburgera Eriksona se lidský život dělí na osm stadií - období kojence, batolete, předškoláka, mladšího školáka, adolescenta (v tom je zahrnuto i dospívání v pubertě), mladá dospělost, dospělost, stáří. Ve své přednášce se budu věnovat pěti prvním etapám, tedy od narození do dospívání, a to nejprve z hlediska vývojové psychologie, tedy potřeb a úkolů v jednotlivých etapách vývoje. Poté bude ke každému období přiřazena část o možném působení rodičů na růst víry u dítěte a jeho vztahu k Bohu.

Jak v těchto obdobích dítěti „nabízet“ víru? Můžeme jim ji přiblížit nějakou pomůckou, hrou, příběhem?

To bude předmětem celé přednášky a nechci teď předbíhat. Pomůckami mohou být např. svíčka při modlitbě, hra např. na neviditelné anděly nebo příběh, nejlépe z vlastního života, se určitě hodí - a budu na to vše upozorňovat...

Často se říká, že se víra dětem ani předat „nedá“, že rodiče mají vztah k Bohu spolu s dítětem aktivně budovat, ale do ničeho nenutit, tím spíš, když přijde puberta a jiná kritická období. Jaký na to máte názor, resp. jakou s tím máte osobní zkušenost?

Je pravda, že se víra nedědí ani ji nelze předat jako dárek. Vnutit víru nelze, je to dar. Ale je možné vytvářet podmínky, aby do ní děti vrůstaly. Příkladem žité víry rodičů, automatickou domácí modlitbou, vhodnou četbou a časem stráveným s věřícími přáteli - to jsou všechno výborné „nástroje“ k předávání víry.

Rozhovor připravila
Tereza Zavadilová

MIKULÁŠ ZAVÍTAL DO KCMT

Ať dělám, co dělám, každý ročník je napínavý. Někdy víc, někdy méně. Nikdy není do poslední chvíle jasné, kolik dobrovolníků nakonec na nadílku opravdu dorazí a jak se to celé poskládá... Letos bylo potřeba najít i nového Mikuláše... Nadílky se každoročně účastní cca 350 dětí. Spolu s rodiči to

je minimálně 700 lidí. Prostory KCMT nejsou nafukovací, a tak jsme už před pár lety expandovali ven. Tím se ale otevřely nové obzory a najednou bylo možné návštěvníkům ukázat kapli, která do té doby zůstávala skrytá za stěnou křížové cesty. Ano, má to i svá úskalí (aktuální počasí či tma).

S obojím zatím zdárně bojujeme. Oříškem je velký dav, na jehož ukočirování je potřeba dostatek dobrovolníků. Ještě v neděli před nadílkou chybělo cca 10 lidí, aby akce mohla proběhnout relativně v klidu. Ani den předem nebyly obsazeny všechny role, všechna místa, kde bylo někoho zapotřebí. Nakonec přímo na akci dorazilo 57 dobrovolníků rozličného věku a všechny pozice

se obsadily. Někde by se hodila ještě výpomoc a chyběl fotograf, ale v zásadě bylo pokryto vše. Děkuji všem, kteří se zapojili! Děkuji také těm, kteří pomáhali předem (příprava balíčků, dekorace). Velice si vážím i těch, kteří akci provázeli modlitbami. I díky vám a Bohu, to nakonec klaplo. Všem patří obrovské díky!

Anička

Co ti přinesl letos Mikuláš? Aneb manželský teambuilding

Mám bohaté zkušenosti s „andělením“. Vždy jsem říkala: „Čertí se kde kdo, já se andělím“.

Letos jsem to chtěla zabalit a dát přednost obvyklému čtvrtletnímu programu. Až do chvíle, kdy Anička hledala Mikuláše – a můj manžel řekl: „Tak jo.“ Tak jsem řekla: „Tak jo“ i já. Uznejte – nenechám si ujít příležitost vidět manžela jako Mikuláše. A navíc – přece ho v tom nenechám.

A co nám to přineslo? Co nám přinesl Mikuláš?

Je zajímavé objevovat dary jeden druhého. Je zajímavé objevovat člověka, o kterém si myslíte, že ho znáte, tak, jak ho neznáte.

Je zajímavé organizovat občas malý společný projekt, který vás trochu vyvede z vaší komfortní zóny, ale nabídne nové zkušenosti. Jiní si za zážitky platí.

A je zajímavé udělat zkušenost, že když se vám nechce, tak je tu ten druhý, který vás potáhne.

Večer jsme si potom ještě v klidu a teple domova jako dozvuky četli z Bolkovy oblíbené Legendy

aurey o sv. Mikuláši. Zajímavé čtení o mládenci z bohaté rodiny, který rozdál rodinné jmění. Někdy nám začalo rezonovat v srdcích, že i my pocházíme z bohaté Boží rodiny a taky máme co rozdávat modlitbou, požehnáním, svědectvím života... Máme z čeho rozdávat, když ten poklad objevíme.

manželé Vrani

Dětské okénko

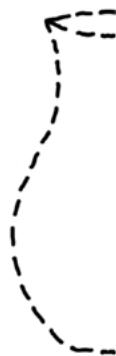
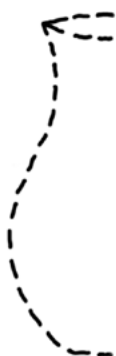
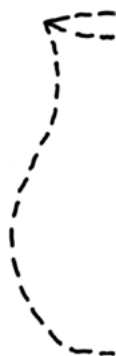
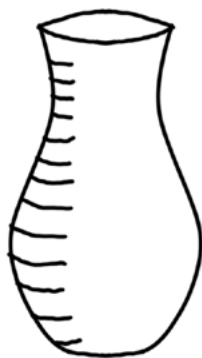
Doba povánoční

Milé děti,
jak jste si užily Vánoce? Věřím, že vánoční čas překypoval radostí a obdarováváním. Ale tyto svátky nejsou určitě jedinou dobou, kdy nám Bůh nabízí dárky a činí pro nás zázraky. I v lednu o jednom uslyšíme. Ježíše i maminku Marii totiž pozvali na svatbu do městečka Kány. Jistě tam bylo veselo a přišlo mnoho lidí. Nu a tak se přiho-

dila nepříjemnost, že došlo víno pro hosty. Ježíš skrytě proměňuje vodu ve víno. My jsme si připravili nádoby – džbány na proměněné víno, ale něco se pokazilo a jsou neúplné. Pomůžete nám je dokreslit a vybarvit, aby se ženichovi a nevěstě líbily?

Příště se se na vás těší

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,
to nám ty Vánoce zase utekly, vidíte. Ale bez všedních dnů bychom si ani pořádně neužili dny sváteční! Teď mě tak napadá, že možná na každém dni lze najít něco svátečního, sice drobnost, ale je tam... V lednu uslyšíme v evangeliu známý příběh o jedné svatbě, kde se stalo něco mimořádného. Ježíš proměnil „obyčejnou“ vodu ve víno. Proč zrovna víno? Víno patří k oslavám a radování,

což svatba samozřejmě je. Na co nám ten příběh vlastně je? Děti a mládež přece alkohol pít nesmí! Mohou děti taky dokázat být jen malý zázrak a napomoci k radosti někoho jiného? Mám pro vás tip, jak na to. Dnešní tajenka vám prozradí, **čím přispějete k lepší náladě druhých – a vlastně nakonec i své.**

Těším se příště,

Blanka

1) Kde se zázračné proměnění stalo?

V Káni galilejské

V Betánii

V Kafarnau

Ú

K

L

5) Co Maria pak pověděla služebníkům na svatbě?

Nepřekávejte tady.

Udělejte, co vám Ježíš řekne.

Kuchař vás posílá pro čerstvé ryby a chleby.

L

V

Š

2) Co řekla Maria Ježíšovi ohledně vína?

Ta břečka se nedá pít.

Už nemají víno.

Nepůjdeme už domů?

A

S

O

6) Kolik l vody bylo proměněno?

6 kádí, tj. 600 l

3 džbány, tj. 9 l

10 hliněných lahvic, tj. 5 l

E

Z

P

3) Co Marii odpověděl Ježíš?

Co mám udělat, matko?

Ještě ne, mami.

Ženo, co mi chceš?

R

D

M

7) Co nakonec řekl správce svatby ženichovi?

Od koho bereš tuhle značku?

Uchoval jsi dobré víno až do konce.

Nevíš, kam se poděla ta voda?

Á

M

C

4) Kdo se vlastně ženil?

Šimon

Lazar

Nevíme

U

í

Ě

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

Setkání

- Pravidelná setkání **Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem pokračují každou středu v 19 hod. v KCMT, v místnosti za knižním obchůdkem.
- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý (kromě 28. 1.) od 19 hod. na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení** s Pavlou Editou Hercikovou zveme každé úterý (kromě 28. 1.) od 20.15 na faru. Mohou se připojit i noví zájemci! Budeme si povídat o číslech a číselných hodnotách písmen v Bibli.
- Setkání společenství **Hnutí fokoláre** – pondělí 13. 1. 2025 od 19.15 v KCMT. Slovo života na leden: „Věříš tomu?“ (Jan 11,26). Společenství je otevřené i novým zájemcům o sdílení života podle Božího slova. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949
- **Páteční dopolední setkávání** – scházíme se každý pátek v 9 hod v kapli KCMT na bohoslužbě slova a poté ve foyer na posezení u kávy a občerstvení. Srdečně zveme všechny, kdo jste doma sami, přijďte s námi strávit dopoledne v přátelském společenství. J. a V. Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** – scházíme se každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V lednu se sejdem 8., 15., 22. a 29. 1. Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

NEUVĚDOMOVANÝ BŮH s předmluvou M. Váchy – Frankl, Viktor – *Cesta Brno*
Základní dílo k tématu psychoterapie a náboženství – důležitá pomoc při chybějící orientaci

v dnešní době. „Kdyby nebylo Franklova díla, naléhavě bychom ho potřebovali, právě dnes, kdy jsou strach z budoucnosti a krize smyslu u mladých lidí – a nejen u nich – tak výrazné jako nikdy dříve.“ Frankl otevírá věřícím otázku – pokud se dočtu, jaká by neměla být víra, jaká by tedy měla být? Jak odpovědět životu, a kdo se táže? „Navíc, toto naše pojetí náboženství – náboženství v nejširším slova smyslu – má jen málo co do činění s konfesí úzkoprsostí a jejími následky“ (str. 75). Frankl věřícím připomíná, abychom se nenechali nést penou dní, malichernými spory současné církve, kritikou poměrů a náboženských představitelů s představou, že toto je právě náboženství. Není. Je to jen péna dní.

Bohové jste vy, Bohumil Hrabal – *Biblion*

Spisovatel a doktor práv Bohumil Hrabal prošel řadou profesí: byl skladníkem, výpravčím, pojišťovacím agentem, dělníkem v hutích, balíčem starého papíru. Myšlení autora spojovaného s živelným vypravěčstvím a hospodskou historkou mělo ovšem i duchovní rozměr. To, co pozorní čtenáři dosud jen tušili, potvrdil nedávný nález nahrávek Hrabalových adventních promluv na faře v Libici nad Cidlinou. Už jako sedmdesátník v nich Hrabal nejen odhaluje vzácnou citlivost k posvátnému rozměru života, ale vykládá své odmítnutí právnické kariéry a příklon k lidem na dně jako svou cestu „malého Krista“.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za právo na vzdělání uprchlíků
Modleme se, aby pro migranty, uprchlíky a ty, kteří jsou zasaženi válkou, bylo respektováno právo na vzdělání, které je tak důležité pro rozvoj lepšího světa.

Národní úmysl: Za plodné prožití Svatého roku
Modleme se, aby nám Jubilejní rok přinesl prohloubení vztahu s Bohem, novou lásku ke každému člověku a obnovený život z Ducha Svatého.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), **Foto:** Anna Procházková a spol.,

Grafika: Jakub Šilhavý / **Za obsah odpovídá:** P. Michael Špilar / Náklady na výtisk 16 Kč /

Archiv: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Príspevky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Café Terezie Otevírací doba

- pondělí 15.30–21.30
- úterý 15.30–21.30
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Pravidelné bohoslužby

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělení bohoslužba je přenášena online na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Milíčovu jsou přístupné pouze pro klienty.

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Credits **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	-
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	-
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrlé (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	-	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	-	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

LEDEN

- 5.1. 18.00 **Tříkrálový benefiční koncert pro Charitu Chodov**
Česká mše vánoční J. J. Ryby v podání Pražského smíšeného sboru.
Vstupné doporučené minimálně 250 Kč (KCMT).
9. 1. 19.00 **ZMT: Jak vést děti k víře**
S psycholožkou PhDr. Ivanou Bernardovou. Budeme si povídat o zrání dítěte od narození do dospívání, nejprve z hlediska vývojové psychologie, tedy potřeb a úkolů v jednotlivých etapách vývoje. Poté bude ke každému období přiřazena část o možném působení rodičů na růst víry u dítěte a jeho vztahu k Bohu. Během přednášky i po ní bude čas pro dotazy a diskusi. Více info uvnitř čísla.
17. 1. 19.00 **FARNÍ PLES**
– 23.59 K tanci a poslechu bude hrát kapela REPETE. Vstupné s místenkou 250 Kč, pro seniory s místenkou mimo sál 150 Kč, pouze tanec 200 Kč. Možno zakoupit v knižním obchůdku v neděli nebo po domluvě v kanceláři KCMT.
19. 1. 15–18.00 **Tančírna s kapelou Hvězdný prach**
23. 1. 19.00 **Nad uměním života:**
Partnerství, aneb co potřebujeme vědět, umět, chápat...
S psychologem PaedDr. Michaellem Chytrým. Všichni si přejeme mít své vztahy v co nejpříjemnější a funkční podobě. Nicméně jde o využití schopností, dovedností a nástrojů, které ne vždy jsou jasné a jednoduché. Zastavíme se u některých fyzikálních zákonů, které potřebujeme znát a umět využívat, abychom mohli mít ve vztazích pocit smyslu a uspokojivého výsledku.
28. 1. 19.00 **Modlitba chval** s kapelou EJMEN v kostele sv. Františka

Pravidelný program:

- Farní knihovna v KCMT – vchod C, zvonek „knihovna“. V lednu otevřeno od 8. 1. Online katalog a další informace na kcmt.cz/farni-knihovna. st: 16.45–17.45 a 18.45–20.00, pá 10–12.00
- Každé pondělí vás zveme k návštěvě kaple Matky Terezy, ke ztišení nebo prohlídce. Kaple bude otevřená od 16.00 do 18.00
- Pravidelné setkávání seniorů – v pátek od 9.00 v kapli Matky Terezy bohoslužba slova, poté následuje společné posezení s malým občerstvením.
- Café Terezie – od ledna otevřeno: po, út 15.30–20.00, st 15.30–20.00, ne 10–13.00
Dobrá italská káva, domácí limonáda, dortíky.
- Cvičení pro seniory – út 9.45–10.40, st 11.00–11.35, čt 11.00–11.55. Cvičení vede Jiří Kubeš. Přihlášení nutné na enraphacz@gmail.com nebo na tel. 606 452 402.
- Zdravotní cvičení v kontextu křesťanské spirituality – út 6.30 a 7.40, st 17.20, 18.30, 19.40 a 20.50. Více na www.enrapha.com.
- Taneční kurzy pro dospělé – zahájení 6. a 7. ledna. Více na www.astra-praha.cz